

και κατά φάλαγγας Ἐλλῶν
ἠλίων ἄρκα στήτω.

Ἐγὼ τοὺς ξέρω τοὺς σκοποὺς
τοῦ γέρο-Ντεληγιάννη...
ὁ Θεοδώρας ὁ παπποῦς
θαρρῶ πῶς μοῦ τὰ κάνει.

Αὐτὸς θαρρεῖ πῶς τὸν γελῶ και πῶς θ' ἀλλάξω φύλλο
και μούβγαλε, μωρὲ παιδιά, στὴ μέση τὸν Αἰσχύλο,
και περὶ γλώσσης ὀμνιεῖ
και μὲ σκινίδες μ' ἀπειλεῖ,
κι' ἐπὶ νεφῶν ἐξαιρέται...
τὰ ξέρω και τὰ ξέρετε.

Γιατί, σκινιδόσυμμαχε, ποῦ μούκανες τὸν φίλο,
γιατί κρυφὰ μὲ πολεμεῖς κρυμμένος ἔσθ' Ἀισχύλο,
και βάζεις τὴν Ὀρέστεια μπροστά σου γιὰ ταμποῦρι
και τώρα μὲ τὸ θέατρο μοῦ γίνεσαι ταμποῦρι:

Γιατί, παπποῦ, ποῦ μ' ἀγαπᾷς,
μοῦ βγάζεις τοὺς ἀρχαίους;
γιατί μὲ στίχους μὲ κτυπᾷς
σπονδαίους και τροχάιους;

Γιατί τὰ πάτερα κινεῖς
και φαίνεσαι σὰν Ἐρινύς
και μὲ καταδιώκεις
σὰν νῆμα Θεοτόκης;

Τέτοιας ἔρηνάδες μὴν πουλᾷς
ἔσθ' ἄντροσόφου σου, γέρο...!
ἄλλους μὲ τέτοια νὰ γελᾷς,
μὲ ξέρεῖς και σὲ ξέρω.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι Κόντης, γαλήνη και πράχτης,
ἐγώμικι Μήτσος Ράλλης, ρεπουμπλικάνος πρώτης.
Δὲν σκαζόμικι φουέρα
και τόσα πονηρά,
κι' ἐγὼ, καλὲ πατέρα,
σκαίνω πατερά.

Ἐγώμικι, Θεοδώρακι, τῆς μπάτσικας παιδι
κι' ἀνάθε σὰν δαδί.
Ἐτοὺς γέρους τοὺς πανούφους
ἐγὼ τὰ δόντια τρίξω,
και μήτε σὲ συντρόφους
κάστωνα δὲν χαρίζω.

Γιὰ κάθεσε ἔσ' ἀγά σου, παππούλη Στρατηλάτη,
κι' ἂν βλέπεις κάθε τόσο νὰ τρέχω ἔσθ' Παλάτι,
μὲ μὴ θαρρῆς πῶς τρέχει κικιμιά κακὴ δουλειά,
μόνο γιὰ τραγωδίας ἠμιῶ ἔσθ' Ἰσχυρῶ.
Μὴ μ' ἐρεθίζεις, γέρο, σὲ τούτη τὴ φουρτούκα μου,
ἀλλοῦξαι και τὸν Αἰσχύλο τὸν γράφω ἔσθ' ἰσχυρῶ μου.

Τίς ἐμπρός ἀνακηδᾷ;
ρίξε κάτω τὸ καθρόν,
και ταῦτι τοῦ σκινιδῶ
μὲ σκινίδες δὲν ἰδρῶνει.

Μὴ θαρρῆς μὲ τὰ σκινιδῶ
πῶς κι' ἐγὼ θὰ πάρω τοῦμπια,
κι' ἄστα, γέρο, τὰ παιγνιδῶ
μὲ σὲ βρέξω μὲ τὴν τρουμπια.

Μὴ θαρρῆτε πῶς θὰ παίξω,
μὴν ὀρμάτε σὲ γκατζιά,
μὲ τῆς τρουμπιας θὰ σὲς βρίζω
και θὰ γίνετε πατζιά.

Ἐμπροστά ἔσθ' ὀρεστεια τὰς θύρας
μὲ τὴν λόγγην σὲ χερί θρασό,
και μ' εὐδῶνους, ἰππεῖς και κλητήρα
τὸν Αἰσχύλο φυλάττω... τίς σὺ;

Ἄν κανέναν σκαζώσθαι σκινιδῶ
κι' ἂν ξυλάδες φανῶν περισσοί,
μὲ τὴν τρουμπια θὰ γίνω μουσαχίδι,
μὲ τὴν τρουμπια τοὺς λέω: τίς σὺ;

Καταβρέχω και τόσους φιλάτους,
ποῦ τὴν τριχὰ τιμοῦν τὴν χρυσή,
κι' ὑποθέσεις ἀρίνων τοῦ κράτους
τὸν Αἰσχύλο φυλάττω: τίς σὺ;

Σοφολεῖς κι' Εὐριπίδες ἀκούω
νὰ μοῦ λὲν Γαλλικά: μιλ μεροσί,
κι' εἰς ἀσπίδας τὰ δόρατα κρούω
κι' ὀλοένα τρουμπιάω... τίς σὺ;

Θαδωρῆ, θ' ἀγρίψω... σιώπα...
δὲν θὰ βάλω νερὸ ἔσθ' κρῆσι...
'πίσω ἔπίσω, ξυλάδες... σὲς τόπα...
τὸν Αἰσχύλο φυλάττω... τίς σὺ;

Π. — Ἄκουε τί λέει, Φασουλῆ;

Φ. — Σπουδαῖο παλληκαρί,
και τρέμω μὲς ἔσθ' φούρα του κι' ἐμένω μὴ τρουμπιάω,
γιατί καμιά διάκρισι δὲν κάνει τὸ νερὸ
σὲ ντόπισο και σὲ ξένο,
βρέχει και μαλλιαρό,
βρέχει και κουρεμένω.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν νὰ φύγωμε κι' ἀκούω πιστολιαῖς,
κι' ὄρεσε μὲ τὴν Ὀρέστεια δὴ κατκεφαλαίως.

Τὸν θάνατον ἀγγέλλομεν μὲ θλίβη και μὲ πόνον
τοῦ Χαραλάμπη Μοσχονῶ, φιλάτου συγγενοῦς,
τὸν ἐχαίρετσαν βουνα πολυετῶν ἀγῶνων
και σὲ δικαίω κι' ἀγαθῶν πετᾷ τοὺς οὐρανοῦς
ὁ δεύτερος τῆς κήρης μας ἀγαπητὸς πατέρας,
ἀφῆσας πλοῦτον ἡλευτὸν τῆς ἀρετῆς τὸ γέρας.

Κοινονατῶ, τούτῃσι μέγα Ξενοδοχείον
ἔσθ' ὀρεικῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαρας ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίων,
εἰς τοῦ Καραϊσκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξῆσαιον τὴν θεῶν και τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κι' ἡ κάθε κατακόλα,
κι' αὐτὸ τὸ διεθνεῖς και νονεθῶς κι' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστοῦνης, ὁ δρῶν και ρεκτὴς Χρῆστος